

селски куриеръ. Разнасяше пощата изъ съседнитѣ села. Единъ зименъ день намѣриха чантата и ботушитѣ му. Вълци го бѣха разкъсали . . . Остана клетата майка съ двѣ малки рожби. Тя трѣбваше да се грижи за тѣхъ.

Днесъ горката жена е болна отъ усиленa работа.

По-голѣмото ѝ дѣте — Кунка, е на десетъ години: ходи на училище. По-малкото — Динка, е на осемъ. И тя е ученичка. Майка имъ дѣли отъ залъка си, само да имъ даде възпитание.

Кунка и Динка сѣ прилѣжни, кротки и добродушни момиченца. Всички ги обичатъ.

Днесъ Динка е при леглото на майка си. Кунка не е въ къщи.

Динка прислужва на болната си мама. Това радва добрата жена. Тя благодари на Бога, че я е дарилъ съ такива мили дѣца.

Кунка излѣзе отъ къщи прѣди пукване на зоръ. Съ кошничка въ рѣцѣ се опѣти тя къмъ близката горица. Не да диша чистъ въздухъ, нито да се радва на гиздавата природа отиде тамъ. Нея не я привличаха горескитѣ прѣлѣсти! Нито я омайваше пѣсенъта на косове и славеи! Само свободния човѣкъ, що нѣма грижи и неволи, може да се наслади въ гората! Кунка отиде за друго. Щѣше да прѣброди всички кѣтчета, дѣто растатъ дѣхави цвѣтенца. Тѣхъ тя ще окѣса. Ще свие хубави китки. За тѣхъ ще получи пари. Съ тия пари ще купи лѣкарство и храна за болната си майка!

На връщане Кунка срѣщна единъ господинъ. Той бѣ придруженъ отъ госпожа. И двамата